

De blauwe berg

Colofon

ISBN: 978 94 6365 636 8

1e druk 2024

© 2024, Marianne Carolus

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Aquarel van Marianne Carolus

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De blauwe berg

Marianne Carolus

Inhoud

1	Koning Koldriaan en de blauwe berg	7
2	Koningin Miredo en de prinsen Fasol en Tido	17
3	De koning wordt opnieuw ernstig ziek	27
4	Miredo en de weeskinderen	38
5	Fasol zoekt de amulettenmaker	47
6	Prins Tido wordt verliefd	61
7	Fasol en de draak	72
8	De hoge witte muur in het noorden	79
9	Gevangen in de blauwe grot	89
10	Prins Tido vindt de klankenweefster	104
11	Thomas en de leeuw van de afgrond	117
12	Vier vrouwen op de blauwe berg	136
13	Meer dan drie keer geluk	147
14	De nieuwe koningen	162

De blauwe berg

Hoofdstuk 1

Koning Koldriaan en de blauwe berg

De pas gekroonde koning van Koldarië, Koldriaan, is jong en is tot in elke vezel van zijn lichaam verliefd. Een fontein van met liefde vervulde rode bloedlichaampjes sproeit uit zijn hart vandaan tot in zijn hoofd en doet zijn wangen gloeien en zijn ogen stralen. De cellen van zijn maag verorberen vurig alles wat naar binnen komt en de liefde danst door zijn buik en zijn benen. Hij wil trouwen, liever vandaag dan morgen.

Als je koning bent, zijn er echter voor een huwelijk heel wat horden te nemen. Hij zit nagelbijtend urenlang formulieren in te vullen, die allemaal met een goedkeuringsstempel weer moeten terugkomen. Hij tekent er zonder het te merken hartjes op. Allerlei commissies, instellingen en verenigingen, en natuurlijk de regering zelf, moeten zijn keuze goedkeuren. Het zal zeker vier weken duren en ondertussen wordt van hem verwacht dat hij normaal zijn werk zal doen. Hij krijgt voor dat werk elke dag een grote stapel papieren, die hij in drie kleinere stapels onderverdeelt: een stapel die hij ondertekent, een stapel waar hij een kruisje of een opmerking bij zet en die naar de betreffende minister of hoge ambtenaar gaat, en een derde stapel, met de dingen waarover hij op dit moment nog niet kan beslissen. Die derde stapel groeit nu onrustbarend.

Het zachte bruin van Miredo's ogen.

De koning eet bij elke maaltijd vrijwel uitsluitend nog brood met roomboter en honing, omdat die zachte glans van boter, door de zoete doorschijnendheid van de gouden honing heen, hem doet denken aan Miredo's zoet geurende haren. Het ergst voor de mensen om hem heen zijn beslist de kilo's karameltoffees die hij opeens besteld heeft. Hij draait een papiertje open, ontdekt daarin verrukt en steeds weer verbaasd het zachte bruin van Miredo's ogen in de kleur van de karameltoffee, en steekt de toffee dromerig in zijn mond, terwijl het papiertje neerdwarrelt. Het paleis ligt tot in de gangen vol met de lege toffeewikkeltjes die de koning vier weken lang als vlinders om zich heen heeft laten fladderen. Eindelijk zijn de nodige goedkeuringen binnen, en heeft hij ondertussen ook al voortvarend en enthousiast van alles voor de bruiloft georganiseerd.

De aanstaande verloofde van de jonge koning, prinses Miredo, woont achter de blauwe berg. Hij wil zo graag bij haar zijn en zo dolgraag met haar trouwen, dat hij op het zeer drieste idee gekomen is dat hij sneller bij haar wil zijn dan zijn gevolg. Wel drie dagen eerder! De pas gekroonde koning gaat, in plaats van in een wijde boog westelijk om de berg heen, vanuit het noorden regelrecht de berg op. Heeft hij dan nooit de griezelige verhalen gehoord over de blauwe toverkol die daar woont? Jawel, maar hij wil de hele wereld, dus ook de berg en de toverkol trotseren, om snel en sterk, als een held, bij zijn verloofde aan te kunnen komen. Iedereen in deze streek is inderdaad nog altijd bang voor de blauwe vrouw en voor het doffe gerommel dat soms nog steeds in de berg klinkt. Zei zijn eigen grootvader niet dat ze soms vuur spuwde? Nou, en toch is de koning niet bang. Het zijn oude verhalen, en toverkollen zijn dood en hij is nieuw en levend en wil bij Miredo zijn. Hij ontmoette Miredo aan een strand in haar land, Tirelië, en werd meteen tot diep in zijn hart geraakt. Onontkoombaar verliefd. Dat was kort voor zijn kroning in zijn eigen land, Koldarië. Ze zijn nog niet officieel verloofd, maar over een week is de aankondiging van hun verloving en dan zal er in het ouderlijk paleis van Miredo en in heel Tirelië

een verlovingsfeest zijn. Daarna zal de hele koninklijke stoet naar Koldarië vertrekken en daar zullen ze trouwen.

Het land van koning Koldriaan, Koldarië is een vrij noordelijk gelegen land, dat voornamelijk bestaat uit lage heuvels en middelhoge gebergten. Alleen hoog in het noorden ligt één rij heel steile, hoge witte rotsen. De zon schijnt er vaak en meestal valt er ook genoeg regen. Het is uitgestrekt en de meeste steden en dorpen zijn welvarend. Tirelië, dat half zo groot is en dat ten zuiden van Koldarië ligt, is ook heel zonnig, en omdat het er veel regent en de grond er vruchtbaar is, groeien de gewassen hier erg goed. Het heeft een aangenaam klimaat en grenst in het zuiden aan de zee. Tussen de twee landen in ligt een bergketen en in het midden daarvan staat een hoge berg, zo hoog, dat hij er altijd blauw uitziet. Hij heeft de fraaie vorm van een vulkaan; aan de oostkant is er echter wel een flink stuk van de berg afgebroken. Er wordt gezegd over de berg dat hij vroeger soms hevig schudde en vuur en gesmolten steen uitbraakte. Mensen durfden er daarom lang niet op te gaan. Latere verhalen gingen over heksen, de enigen die zich toen wel naar boven waagden en die daarboven hun duistere rituelen uitvoerden. Nog later sprak men alleen nog van de toverkol Kolaki of Kikola. Zij zou er heersen als een koningin en heel akelig zijn wanneer men zich ongevraagd op haar berg waagde. Als gevolg van deze eeuwenlange slechte reputatie van de blauwe berg waren de enige twee wegen en ook de spoorlijn tussen Koldarië en Tirelië aan de westkant in een grote boog om de berg heen gebouwd, naast de Schilrivier. Maar Koldriaan zegt tegen zichzelf: ‘Dat was vroeger en ik ben nu. Ik ben koning en ik ga eroverheen, helemaal alleen, in één dag hier naar boven en in één dag in het zuiden weer naar beneden.’

Maar daarboven woont inderdaad een vrouw, en zij wacht, wat in sommige verhalen zeker nog te vinden is, op haar held. Zij heeft namelijk ooit verkondigd dat alleen de man die moedig is als een leeuw en tegelijk de kracht heeft van Medusa door haar als brui-

degom geaccepteerd zal worden. Ze verwacht hem in het oosten, waar de zon altijd opkomt. Zij wacht al heel lang, al eeuwenlang zelfs, maar er is nooit zo iemand gekomen. Is ze nu niet wat te oud geworden? Of is ze niet allang overleden? Nee, de vrouw niet. Ze wast zich met eeuwige sneeuw en drinkt alleen maar het water uit de altijd frisse bergbeekjes, en omdat ze nooit haar berg verlaten heeft, heeft zij net als de sneeuw en de bronnetjes haar eigen eeuwige jeugd. Af en toe is ze wel erg somber door het lange vergeefse wachten, en dan hangen er dagenlang zware grijze gordijnen om de bergtop, maar de tijd gaat daarboven heel snel en haar stemmingen glijden mee in de seizoenen. Wat voor de mensen beneden eeuwen zijn, dat zijn voor Kolaki slechts jaren, die ze niet meer telt. Maar nu! Zij ziet een man! Eindelijk! Nu ziet ze hem daar onverwachts komen! Haar held! Uit het zonloze noorden, helaas, maar hij moet het wel zijn. Hij straalt immers van verliefdheid! Ze zal alvast het bruidegomsmaal bereiden en hem straks passend verwennen.

Het is een zware tocht, en Koldriaan komt bestoft en bezweet, uitgeput en hijgend, 's avonds pas boven. Hij kijkt om zich heen en ja hoor, hij ziet recht voor zich een hutje, waar licht brandt. Daar moet iemand wonen. Ze moet hem al gezien hebben ook, want de deur gaat open en een vriendelijke stem zegt: 'U zult wel moe zijn, dappere held, komt u dus binnen, want wat eenvoudig eten en mijn vedergevulde zachte bed staan hier al voor u klaar.'

Koldriaan gaat opgelucht naar binnen en tot zijn verbazing is het er ruim, warm en licht en het huisje is weelderig ingericht. Te midden van die schoonheid staat de tafel, feestelijk gedekt met kostelijk dampende schotels. Dankbaar stelt hij zich voor (Goedenavond, mijn naam is Koldriaan) en schuift aan, en de vrouw zegt dat zij Kolika heet (maar af en toe speelt ze wat met haar naam) en juist aan de avondmaaltijd had willen beginnen. Het eten smaakt voortreffelijk en daarna zitten ze nog een moment bij het haardvuur, want boven op de berg zijn de nachten koud. Het is gezellig en ze zeggen al gauw geen 'u' meer tegen elkaar, maar 'Koldriaan' en

‘Kolika’. Buiten stralen nu de sterren, en door de open deur zijn ze goed te zien. De koning valt echter bijna in slaap.

Dan zegt Kolika: ‘Ik had je al verwacht, mijn lieve verloofde, wanneer zal onze bruiloft zijn?’ Koldriaan schrikt op en zegt haastig: ‘Dat moet een vergissing zijn, edele vrouwe! Ik trouw met Miredo, die beneden woont, aan de andere kant (hij wijst) en niet met jou, Kolika.’ Ze schudt echter ongelovig haar hoofd en toont hem een gouden ring. ‘Die krijg je als je met me trouwt.’ Hij schudt ook zijn hoofd en zegt zo voorzichtig mogelijk, maar vastbesloten: ‘Nee, ik trouw met Miredo.’ Maar och, wat is hij moe, en zijn maag is vol en hij valt bijna in slaap. Ze lacht. ‘Je bent hier niet voor niets gekomen, Koldriaan ... Kijk, deze twee gouden ringen zijn voor jou, en dan word ik je vrouw en ik geef je een zoon.’ Hij knikkebolt, en daardoor lijkt het wel alsof hij ja wil knikken, maar daar schrikt hij ineens weer van op. ‘Nee! Ik trouw met Miredo! Ik heb het haar beloofd en ik heb haar lief.’ Hij valt nu echt haast om van de slaap, en ze zegt: ‘Kom, je bent veel te moe, dat zie ik wel. Hier is het bed, zacht en warm.’ Als hij er lekker in ligt, staat ze echter opeens weer voor hem en ze houdt nu drie glinsterende gouden ringen omhoog. Dan zegt ze: ‘Een voor onze bruiloft, een voor onze oudste zoon en een voor onze jongste.’ Half slapend zegt hij: ‘Maar ik trouw met Miredo’, en dan slaapt hij.

Als hij wakker wordt, blijkt het toch wel een vrij armoedige hut, die gebouwd is van zware zilvergrijze, dus oeroude, houten balken vol barsten. Maar het huis is wel met mooie decoraties versierd en vanuit zijn bed ziet hij niets dan goeds. Op de tafel staan een pot geurige thee en een uitnodigend ontbijt. Kolika is buiten geweest en komt fris weer naar binnen en zegt: ‘Kijk eens hoe mooi de blauwe berg, mijn beekjes en hellingen en daaronder de landen beneden er nu uitzien?’ Nu springt Koldriaan het bed uit en kijkt nieuwsgierig. Ja hoor, daar ligt het prachtige land van zijn prinses, zijn Miredo. ‘Het is schitterend,’ zegt hij en samen gaan ze aan tafel. Ze legt de

drie gouden ringen op zijn bord en zegt: ‘Dus je wilt me niet?’ ‘Ik wil Miredo,’ zegt hij. ‘Je bent heel vriendelijk en heel mooi, maar trouwen wil ik echt alleen met haar.’ Op datzelfde moment worden de ringen zwart en ze lijken wel teerachtig, of van drop, met de kleur van bereden asfalt. ‘Dan is dit wat ervan overblijft. Je moet ze opeten, anders laat ik je de berg niet over,’ zegt Kolika, ‘en dan moet je gewoon terug.’

Hij voelt opeens haar toverkracht tot diep in zijn botten. Aarzelend pakt hij een dropring en stopt hem in zijn mond. Drop, ja, daar smaakt het wel een beetje naar, maar tegelijk voelt het te korrelig en het is alsof het korrelige spul vol wriemelend leven zit, bah. Hij slikt hem gauw door. De tweede is nog akeliger, hoewel hij naar een goede zoute salmiakdrop smaakt. De derde is gelukkig een leukere laurierdrop, maar zodra hij hem helemaal heeft opgesabbeld en doorgeslikt, voelt het alsof er een dikke, kronkelende slang in zijn keel zit. Hij voelt zich heel ziek worden; ja, plotseling voelt hij zich zo zwak, dat hij zich vastklemt aan de tafelrand. Kolika lacht. ‘Kom, kom, zo erg is het niet ... nog niet ... Je zult eerst een beetje en daarna drie keer steeds ernstiger ziek worden. De eerste ziekte komt vlak na de bruiloft, de eerste ernstige ziekte na tien jaar, de tweede keer weer tien jaar later en de derde keer dertig jaar na nu. Zodat je me niet zult vergeten, lieve dappere koning. Hier.’ En ze reikt hem een kop thee aan. ‘Hier spoel je ze goed mee weg.’ Hij drinkt de thee op en knapt er inderdaad van op. Ze laat hem naar buiten gaan en wijst hem zelfs het pad dat recht naar het zuiden gaat.

Twee dagen na zijn stoere vertrek komt hij inderdaad al aan bij het paleis van de ouders van Miredo. Ze zijn verbaasd dat hij er al is. Hij vertelt dat hij over de blauwe berg is gekomen en dat zijn bediendes gewoon om de berg heen reizen en er net zoals iedereen een week over doen. En dus een paar dagen later zullen komen. Hij ziet dat ze schrikken, vooral Miredo en haar moeder, maar ze zeggen niets.

Het zijn drie prachtige, drie onbetaalbare dagen, waarin hij en zijn verloofde samen in de tuin wandelen. De eerste dag eten ze kersen, rechtstreeks van de bomen, terwijl ze praten over hun jeugd en hun hobby's en hun lievelingseten en nog veel meer. Ze zeggen lieve woorden tegen elkaar en kussen elkaar voorzichtig, voeren elkaar kersen en doen wedstrijdjes van wie de kersenpitten het verst weg kan spugen, en steeds vaker knuffelen ze elkaar even. De tweede dag luisteren ze naar elkaars hart en ze verkennen met boompje klimmen, tikkertje om de bomen heen en zwempartijtjes tussen de fonteinen door elkaars kracht en schoonheid, en ze worden steeds moediger. De derde dag liggen ze naast elkaar in het bloeiende gras en zeggen niets dan lieve en zoete woordjes. De koning fantaseert hardop over dat ze gaan trouwen en dat ze een zoon krijgen. En Miredo fantaseert mee en zegt: 'Een zoon is prachtig, maar ik ga hem geen Koldriaan noemen, als je dat maar weet!' Koldriaan protesteert: 'Alle prinsen van Koldarië heten Koldriaan!' 'Maar mijn zoon niet!' 'En als je twee zonen krijgt?' 'Dan nog niet! Nooit!' Ze legt een vinger op zijn mond en ze kust hem en zegt: 'Onze kinderen hier, dus de prinsen en prinsessen van Tirelië, noemen vlak na hun geboorte hun eigen naam. Hun eerste kreetjes of het eerste huilen heeft een eigen melodie, en dat is en blijft hun zelfgekozen naam.' Hij duwt haar vinger weg en kust haar. Ze heeft mooie blosjes van boosheid op haar wangen en hij kust haar warme, rode blosjes en zegt: 'Voor mijn part noem je ze de hele toonladder af.' Ze bijt hem in zijn oor. Ze durven het samen aan!

Dan opeens horen ze trompetgeschal. Het is het gevolg van de koning, dat om de berg heen gereden is. Vanaf nu zullen Miredo en Koldriaan weer in het openbaar moeten gaan verschijnen. Diep dankbaar dat ze deze privétijd in de mooie Tirelische tuin konden hebben, gaan ze naar binnen om een bad te laten klaarmaken en zich verder te laten oppoetsen en uitdossen. Vanavond is het eerste officiële diner met de aankondiging van hun verloving. Ondertussen komt beneden de stoet van bedienden onder de poorten door, en

drie dagen later al zal de koninklijke verloving gevierd worden met een rijtoer in een open rijtuig door de stad, samen met Miredo's ouders. Er is vlak voor het vertrek nog even een pijnlijk moment, als de heraut de aankondiging oefent, zijn stem schraapt en de tekst voorleest, die hij daarna met grote luidsprekers op elk plein waar ze langskomen, steeds opnieuw door de stad zal laten schallen: 'Geëerde dames en heren! En kinderen! Het is onze koning Remi en onze koningin Fado een grote eer en genoegen u te mogen bekendmaken dat hun dochter, prinses Miredo, zich verloofd heeft met koning ... heh ... Solmifa ... la ... eh ... Pardon, ik kom er even niet uit.' En zachtjes zegt hij tegen de schrijver van de tekst: 'Hè, wat staat daar nou? Sol... en dan drie ... psss ... psss ... O ja! Pardon! Koldriaan natuurlijk, koning van Koldarië.' Gelukkig gaat het in het openbaar alle keren goed. Twee tot vier weken later in zijn eigen land wordt het nog een keer feest, want daar is de bruiloft.

Als Miredo als kersverse verloofde door Koldriaan door de hoge Koldarische paleisdeuren wordt binnengeleid, blijft ze vlak voor de glanzende witte trap staan. Ze staat met grote ogen en open mond te kijken naar het grote schilderij dat boven het eind van trap hangt. Ze wijst met uitgestrekte arm naar het enorme portret en zegt ademloos: 'Dat ben jij! Koldriaan, wat een geweldig mooi schilderij!' Ze loopt de trap op, zodat ze er steeds dichterbij komt. Koldriaan schudt van nee, maar zegt niets en beduidt ook zijn lakeien dat ze niets moeten zeggen. Pas als ze bovenaan de trap staat, zegt Miredo: 'Koldriaan, ben je het nou wel of niet? Want je lijkt het sprekend, maar hier ben je ouder!' Nu komt Koldriaan naast haar staan en hij zegt: 'Je hebt gelijk. Toen ik nog heel klein was, had ik het gekke gevoel dat ik dit zelf was, maar dan later pas. Als kind denk je daar nog niet zo diep over na. Maar het is Koldriaan I, de allereerste koning van Koldarië, die ons land bevrijd heeft van de strenge koningen van de blauwe berg. Misschien is het omdat hij zoveel moed had en ik als kind zo naar hem heb opgekeken, dat ik niet bang was. Omdat hij toen de bergkoning had overwonnen was ik nu zo driest om over de berg

heen naar jou toe te komen.' Miredo kijkt hem warm en dankbaar aan. Over een paar weken zal zij zijn koningin worden.

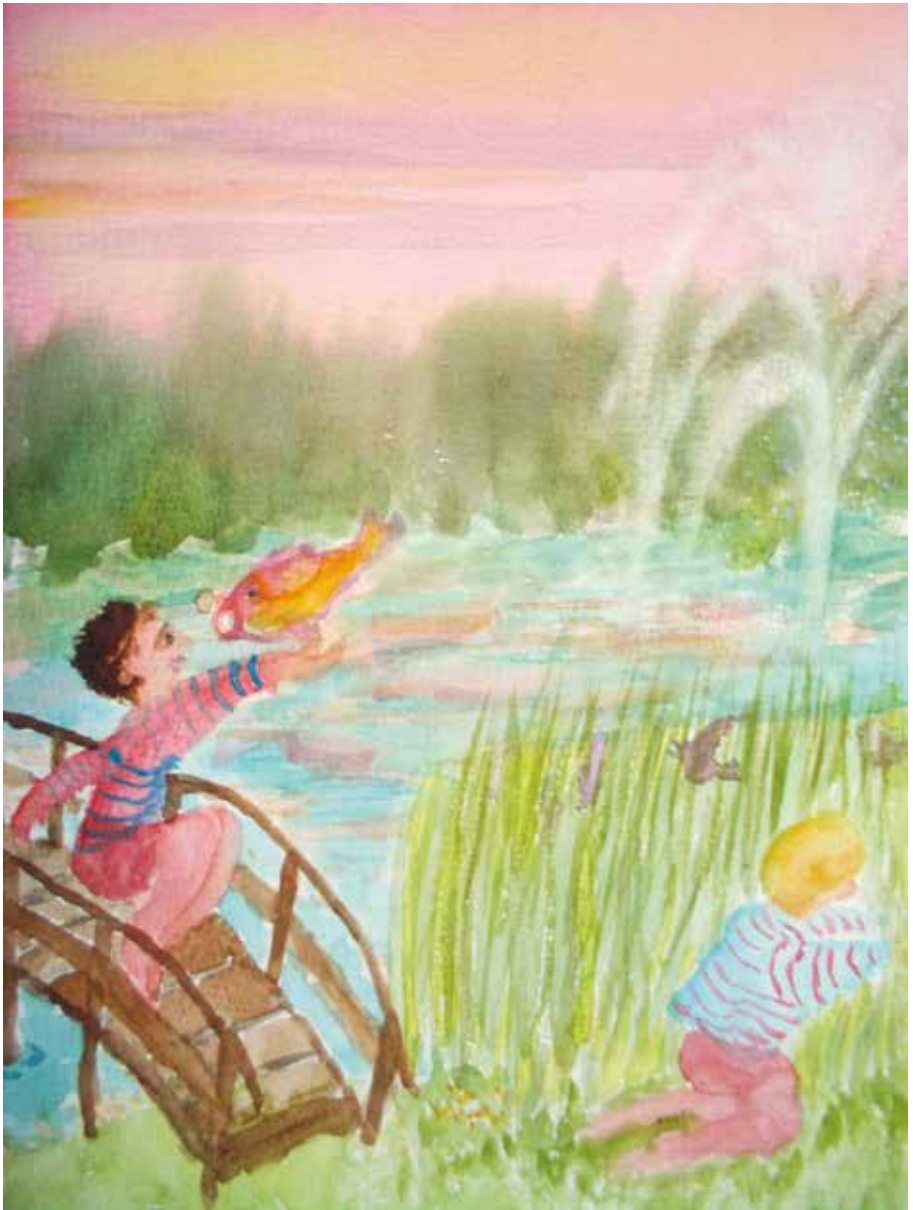
Ook dat gaat allemaal goed, maar meteen daarna wordt Koldriaan ziek. Niet zo heel erg, maar hij heeft wel koorts en moet erg hoesten en overgeven; hij zweet heel wat lakens het bed uit. De hofdokters adviseren Miredo om vooral rustig een paar dagen in haar eigen vertrekken te blijven, want de koning heeft strikte rust nodig. Nou, vervelen hoeft ze zich niet, want er zijn heel wat cadeautjes uit te pakken. Maar geen huwelijksreis dus. Na tien dagen is hij weer beter. Hij heeft er in zijn gezicht een paar rimpeltjes van gekregen, maar hij wordt en blijft een goede koning, en iedereen is blij dat hij genezen is. Hijzelf is de enige die weet dat hij over tien jaar weer, en waarschijnlijk erger, ziek zal worden. Maar eerst is er volop vreugde: de koningin is zwanger en een jaar na de bruiloft wordt er een tweeling geboren, twee zoons. De eerste heet Fasol Koldriaan en hij heeft een lekkere bos donker haar. De tweede heet Tido Koldriaan, die wat minder en heel licht haar heeft, maar prachtige lange vingers. De koning en de koningin zijn trots en blij.

Hoofdstuk 2

Koningin Miredo en de prinsen Fasol en Tido

De koning regeert en de koningin geniet van haar tweeling. Ze heeft al vanaf hun babytijd de gewoonte om elke morgen met ze te gaan picknicken aan de hofvijver, op een plekje dicht bij de fontein en bij het ruisende riet. Het is een plekje dat de koning kan zien vanuit de hoge paleiskamer, waar hij zijn bezoekers ontvangt en zijn teksten leest en er met zijn koninklijke pen machtige woorden bij schrijft.

Fasol is een rakker en hij heeft al snel in de gaten dat hij kleine stukjes brood of taart zó naar de vissen kan gooien dat ze met hun kop of zelfs hun hele lijf boven water komen om het op te happen. Hij leert zichzelf en de vissen om steeds mooiere bogen te maken en heeft schaterend plezier als de vissen terug plonzen en de druppels in het rond spetteren. Tido heeft een heel ander karakter. Met lange, slanke vingertjes eet hij bedachtzaam zijn bordje leeg en ondertussen luistert hij naar de kabbelende golfjes en het wuivende riet. Hij hoort het zingen. Hij hoort er ook verborgen vogeltjes in en probeert ze tevoorschijn te lokken. Als hij een glimp van een beweging ziet, verschijnt er een glimlach op zijn gezichtje en soms zingt hij zacht een paar tonen mee. Of hij gooit een kruimeltje brood boven het riet in de lucht en als een vogeltje zich dan laat zien, straalt hij als een zon.

De tweeling bij de vijver.

Fasol speelt als kleine jongen, nadat hij op school een keer een toneelstuk over Sint George heeft gezien, het liefst elke dag Sjors en de draak. Hij is dan zelf altijd Sjors en hij verslaat moedig de draak. Tido moet dan kiezen of hij de prinses wil zijn of de draak. Als hij de draak kiest, zal er flink gevochten moeten worden, want anders is Fasol niet tevreden. Als hij prinses wordt, is dat een beetje stom, want hij moet dan met een lange jurk aan ergens zitten wachten, maar daarna is het ook wel weer leuk, want de draak moet, nadat hij verslagen is, aan haar ceintuur worden meegenomen naar het volk. Het volk zijn de hertjes van het hertenkamp. Als Tido de prinsessenrol heeft, moet een tuinjongen, een stalknecht, één van de honden of een hele grote tak voor draak spelen. Fasol voelt zich altijd zo thuis in de rol van Sjors, dat hij een keer niet aan tafel verschijnt bij het avondeten, terwijl de jongens toch duidelijk geroepen zijn om te komen eten. Als ze hem laten zoeken en ophalen, zegt hij: ‘Jullie hadden Sjors niet geroepen.’ Pas veel later ontdekt Fasol dat je Sjors moet schrijven als George en dat hij echt een soldaat is geweest. Maar voor Fasol is de echte drakentemmer Sjors, dat blijft zo.

Tido speelt het liefst verstoppertje. Hij verstopt zich heel goed en onderweg vindt hij het leuk om iets lekkers mee te snaaien uit de keuken. Dat smikkelt hij dan lekker op op zijn verstoppertje, terwijl Fasol overal zoekt. Hij heeft een keer net een lekkere peer te pakken als hij opeens twee kletsende keukenmeisjes aan hoort komen. Onmiddellijk duikt hij de provisiekast in. Net op tijd! Daar komt Fasol aan. Hij ziet de vrouwen in de keuken en vraagt: ‘Is Tido hier?’ ‘Nee! Niemand hier!’ antwoorden ze, en terwijl ze met schalen rammelen, die ze met fruit beginnen te vullen, zegt de oudere vrouw: ‘Eigenlijk best een gekke naam, hoor ... Tido ... Vind je niet? Hij is toch de tweede van een tweeling?’ ‘Waarom? Wat vind je er dan gek aan?’ ‘Nou, in mijn familie hebben we ook veel tweelingen en de tweede is altijd een godsgeschenk, zeggen ze bij ons. En daarom heten die altijd Theo: geschenk van God. Of Thea. Mijn zusje is ook een Thea.’ ‘Nou ja, dat is een prachtige naam, Theo of

Thea, maar ik vind Tido ook heel erg mooi, hoor. Het is een echte Tirelische naam en dat is zo'n prachtig land!' 'Ben jij daar weleens geweest dan?' 'Ja hoor, deze zomer nog ...' Ondertussen hebben ze een paar schalen met fruit gevuld en al pratend zijn ze weer verdwenen. Tido vindt het een mooi idee. Hij denkt vanaf dat moment vaak dat hij eigenlijk dus behalve Tido ook nog Theo heet.

Dan nadert de negende verjaardag van de tweeling en ze verheugen zich op het feest. Maar het zal helaas geen feest worden deze keer, want op een ochtend heel vroeg wordt de koning wakker met verschrikkelijke buikpijn. De koningin zit bleek en geschrokken bij hem, zonder hem te kunnen helpen. Zelfs een slokje water maakt het alleen maar erger. Meteen gewaarschuwd ijlt de hofdokter naar het koninklijk slaapvertrek en na een snelle blik vraagt hij ernstig aan de hofdames om de koningin mee te nemen om haar te troosten en gerust te stellen, terwijl hij samen met zijn drie collega's de koning grondig gaat onderzoeken. Ze besluiten tot een spoedoperatie.

Na nog meer overleg wordt besloten dat de koningin zich nu vooral om de koning zal bekommeren en dat de tweeling hun verjaardagsfeest dit jaar zal moeten vieren zonder hun ouders. Ze zullen het natuurlijk niet helemaal overslaan, maar het kinderfeest met de klas van de paleisschool wordt wel een paar dagen uitgesteld. Ze krijgen vandaag vrij van school en zullen samen mogen picknicken op hun vertrouwde plekje en daar zullen zij op hun verjaardag feestelijk bij verwend worden. Zodra hun vader zal opknappen, mogen zij hem als eersten bezoeken en de koningin belooft ze zelfs een picknick met haar samen onder de sterren. Dan omhelst de koningin haar twee geliefde kinderen en zij denken aan hun vader. Ze staan lang en innig tegen elkaar aan en eventjes laten ze hun tranen vrij lopen. Bij Tido stromen ze over zijn nog ronde kinderwangen, maar Fasol schokt dapper met zijn schouders om ze alweer tegen te houden. Met vochtige ogen en een kus laat de koningin ze alleen en gaat de kant op van het paleishospitaal, waar ze met twee hofdames achter